

10.9.56, יום ב'

בבוקר יצאתי לירושלים להיפגש עם שולמן וזיאמה. ססתי במיידע עד
רמלה ושטמ ברכב לירושלים. ברמלה חיכה לי מ.ד. הלילה מוצצו פסי הרכבת ע"י
באר-שבע. לדעת משה עמו זאת בידוויים "שלנו" בעקודת מצרי ובכסף מצרי.
שאל אם לעשות משהו בירדן. יעצתי למעול נגד מצרים, אך לא ברצועת עזה אלא
בקרבת קוטימה - להרוס בית צבאי. יאלחו כעזרה אנשים לשם.

סיפרתי למשה על השיתה עט חיים אתמול ואמרתי לו שכל הוויכוח על
200 אנשים ועליו להחליט לאחר שישמע את חיים.

משה שאל אם נפעל במיצרי יט סוף. אמרתי לו עלינו לראות ההתחנות
הדברים שבין צרפת ואנגליה ונאצר. אם כי מההחלה אני מאמין שאידן יעשה משהו
ברצינות - אבל קשה להניח ששהי ממשלות של מעצמות אירופאיות יעשו עצמם
לצחוק ולקלס, יאיימו שישלחו צבא גי מטוסים - ויכנעו לרודן מצרי.

ג.י.

בירושלים נפגשתי מיד עם זיאמה ורבקה שולמן. הם כבר ישבו אתמול.
הרסה יש לה מוסדות מקצועיים משלה בצרף, ואין היא (שולמן) בטוחה שהרסה
תוכל להעמים על עצמה עול נוטף. שאלתי מה עושה הרסה? אוספת 3 מיליונים
למוסדות רמוזה, 3 מיליונים לעליות נוער, מאות אלפים למוסדות מקצועיים,
ושבע מאות אלף לקח"ק. זיאמה ביקש שהרסה תתחייב על 3 מיליונים במסך 5 או
7 שנים בשביל ציוד ובנינים. שולמן הציע זאת להנהלה החדשה. היא סבורה
אולי חקק על עצמה מכום זה לעשר שנים. היא לא תעלה ההצעה בועידה (המתכנסת
באוקטובר) יעצתי לה לא להביא הצעה אלא להסביר צרכי ההינוך בישראל ולהדגיש
החשיבות של ההינוך המקצועי.

- גולדה ביקשה לראוהי, תפסו מרגלת אמריקנית שבאה מסוריה, נשואה לסורי ובעילה בועד של דורומי טומטמן. השגרירות האמריקנית לא רצחה להחזיק בה, אבל אטמול נהקבל מברק משילוח כי ב- S, D, רוצים שישלחו. יעצתי לעשות לה משפט בבהירות האפסידית - אם אפשר להוכיח אשמה, ומיד אחרי המשפט לגרש אותה מן הארץ.

- בא אבלי אשכול. הוא יוצא מחרתיים לארה"ב. לחודש ימים. הוא יכל להעמיד לרשות משרד הבטחון עד 1.4.57 לא יותר מ-82 מיליון דולר, עד היום קיבלנו כבר 54 מיליון. הצרכים הם 118 מיליון, כאופן שיהסרו 36 מיליון, וישארו עוד חובות בסנה הבאה 55 מיליון. סיפרתי לאשכול על רעיונו של גולדמן להשיג מאדנאור. אשכול מסופק בדבר.

- הדי מוסר כי אנשי המגביה נעלבים על חוצאה גיורא מהסוכנות מבלי להתיעץ אתם. כתבתי מכתב הסברה לביל רוזנוולד בענין זה.

- פניתי למוסדות ההסחדות - הוה"פ, סו"ב, חנובה, משביר, סנה, בנק הפועלים, סימציאו לי רשימה של עובדיהם יוצאי המיטובה עובדת או בוגרי כ"ס חקלאיים, לקחת מהם מדריכים לישובי עולים.

כתבתי גם הוראה למשה ריין להחליט בדרישה חייט.

הספקתי גם לעבור על רשימה שנדרשה בינתיים במכונת כתיבה "שמות וערכים".

סעדה עם נחמיה ויצחק אצט במלון הנשיא.

על פי הפצרה נחמיה נטעתי לביח דגון להערוכה האמריקנית הישראלית של "האסום". ההערוכה צריכה להיפתח הערב ע"י הנשיא, אבל בינתיים חלה ב.צ. בשמחה. שחיתי בהערוכה כשעה, ובחמש חזרתי בטוס לשדה בוקר, הנסיעה משדה בוקר לרמלה נמשכה שעה ועשרה רגעים, מרמלה לשדה בוקר חמשים רבע.

11.9.56, יום ג'

אנכי כינר לי יהונתן כי נהרג חיל כביק בובריק. לא ידע מריכס וטלגרפתי לנחמיה שיבריק מרטי החקריה. הבוקר בשמונה הגיע אלי קצין מקור חדרים עם כפת דווימה: הלכו 9 חוליות שלנו, בראש כל חוליה קצין (כל החוליות הם בקורס קצינים) לאורך הגבול לסיוור. הפקודה היתה לא להתקרב 500 מטר לגבול, אבל לגוחות החליטה עברו על הפקודה והתקרבו לגבול. במקום אחד ירו אליהם שני אנשי מה"ל מהעבר השני, אנשינו השיבו אש, מיד נזעקו המון אנשי מה"ל וכמריים וירו. אחד נמצע ונסח לחלץ אותו, אבל המחלץ נורה בערמו והכדור הוציאו עיניו. כשאנשינו נסוגו חסרו 4 אנשים. הדבר החל באחת עשרה בבוקר (זמן לא רב אחרי שטחתי בבוקר על פני השטח ההוא). לפנות ערב חסינו לנו שש גולות. היו ערומות והחללנו בהן באופן נורא. כרתו איברי הטיין, דקרו, פצעו. יתכן שתפסו אחדים חיים וגררו אותם לעבר השני. הסגן מהלביון שהביא את הגולות התנצל וסיפר שהיו צריכים לירות במהל ובכפריים לקבל הגולות. ואמנם אנשינו שמעו קול יירות.

הפעולה בקומיימה בוצעה. נהרגו 4 מצרים. אנשינו שבו רק הבוקר לאחר שבע, כי המרחק מהגבול הוא כארבע עשר קילומטר, והיה להם מצוץ אחד.